

да се пръснатъ между народа. Презъ лѣтото на 1867 година, когато билъ въ Пloeщъ, той чува укоритѣ на българскитѣ заселници, че другитѣ се биели вече отвъдъ Дунава, а той стоялъ безполезенъ и чакалъ наготово. Това подозрение го ужасно измъчва. Той влиза въ споразумение съ Стефанъ Караджа, да записватъ момчета за своитѣ чети и да се подготвятъ за една мощна акция. Караджата ще записва доброволци и ще търси сръдства измежду сънародникитѣ си отъ Браила и Гюргево, а Хаджи Димитъръ ще води подготовката въ областъта на Букурещъ и Пloeщъ.

Самата подготовка е дѣло трудно, което иска усилия, сръдства, изпитани хора, пожертвуватели, постоянни тревоги, лишения и унижения. Въ такива моменти се познаватъ, кои сж съчувственици на дѣлото и кои сж противници, кои сж родолюбцитѣ на име и кои истинскитѣ, кои сж годни за работа или кои даватъ помощъта си, и кои отхвърлятъ всѣкаква морална и материална подкрепа, за да падне тегобата върху другитѣ. Трѣбва да се признае, че мушиитѣ на много родолюбиви българи сж били едно истинско убѣжище за революционеритѣ и за бездомнитѣ хъшове, и че тамъ именно сж ставали главнитѣ приготовления на четитѣ. Освенъ това, въ нѣкои ромънски градове имало цѣли квартали населени съ българи. Въ Букурещъ българитѣ живѣли въ Табашката махала, дето си имали училище, черква, владика, кафенета, български вестници, читалища, комитети, търговски магазини, ханища и хотели. Ханътъ на Габровски (хану Габровени), хотелъ Русети или Симонъ сж били свърталища на „комититѣ“ — тамъ сж се сръждали воеводитѣ, легионеритѣ и всички сподвижници на Раковски.

Градъ Пloeщъ билъ обитаванъ отъ нѣколко хиляди сливенци. Въ чаршията на сливенеца Хаджи Петъръ Хаджи Божиловъ се говорѣло само български. Този градъ билъ сжщо мѣсто за зимуване на Хаджи Димитъръ и на други хъшове, които намирали работа и гостоприемство у родолюбиви българи, каквито сж били Райчо Поповичъ, Пантелей Кисимовъ*) и други. Райчо Поповичъ, родомъ отъ Габрово, притежавалъ мушия съ петролни извори въ село Бузеу, сега градъ между Пloeщъ и Синай. Неговитѣ богати имена давали работа на мнозина изгнаници и бунтовници. Самъ той билъ членъ на букурешкия таенъ революционенъ комитетъ и съставилъ клонъ отъ комитета въ Пloeщъ. Когато Хаджи Димитъръ се решава да

*) Вж. книгата „По кървавитѣ дири“ отъ Илия С. Бобчевъ, стр. 49.